

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobkyně: **H. Č.,**
bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 1292/25, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2021, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobkyni odňala invalidní důchod, neboť podle posouzení zdravotního stavu není žalobkyně invalidní.

2. Žalobkyně předně namítá, že byla postupem žalované zkrácena na svých právech, neboť napadené rozhodnutí nebylo vydáno v řízení zahájeném ex offio. Žalobkyně žádala o změnu výše invalidního důchodu. Její žádost byla zamítnuta a současně jí byl týmž rozhodnutím odňat invalidní důchod. V námitkovém řízení žalovaná přiznala procesní pochybení a změnila rozhodnutí tak, že se žádost zamítá. Ihned však vydala další rozhodnutí, jímž žalobkyni odňala invalidní důchod. Žalobkyně namítá, že odnětí důchodu neproběhlo v rámci samostatného řízení, ale pouze v rámci „opravy“ v námitkovém řízení o žádosti o změnu výše invalidního důchodu. Žalobkyně tak byla zkrácena na právu na spravedlivý proces, neboť nebylo zahájeno řízení, v němž by se mohla účinně bránit.
3. Žalobkyně dále namítá nedostatečné odůvodnění a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.
4. Žalobkyně rovněž namítá nesprávné a neúplné posouzení svého zdravotního stavu. Namítá, že nebyla osobně přítomna posouzení zdravotního stavu a že se správní orgány nevypořádaly s předloženými lékařskými zprávami z konce roku 2020 a začátku roku 2021, z nichž je patrné zhoršení jejího zdravotního stavu. Správní orgány neuvedly, jaká skutková zjištění učinily na základě konkrétních důkazů předložených s námitkami a jaký vliv měly na rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná měla s ohledem na předložené důkazy považovat posudkové závěry za nedostatečné a učinit další kroky ve prospěch žalobkyně.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně podala žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Zdravotní stav posoudil lékař okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) dne 10. 9. 2020 se závěrem, že pracovní schopnost žalobkyně poklesla o 30 %. Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020, č. j. X, žalobkyni odňala invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o kterých rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. X, tak, že rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020 změnila a žádost žalobkyně o změnu invalidního důchodu zamítla, neboť žalobkyně nebyla posudkem lékaře žalované ze dne 20. 1. 2021 shledána invalidní. Protože bylo zjištěno, že nárok na invalidní důchod žalobkyni zanikl, bylo zahájeno z moci úřední řízení o odnětí invalidního důchodu a prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni invalidní důchod odňat. Jelikož žalobkyně v námitkách zpochybnila posouzení zdravotního stavu, byl její zdravotní stav posouzen znovu. Posudkový závěr byl však potvrzen. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobkyně, že invalidní důchod odňala mimo samostatné řízení. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012-31, uvedla, že pokud v řízení o námitkách zjistila, že žalobkyně není invalidní, byla oprávněna odejmout invalidní důchod. Nemohla tak učinit v řízení o žádosti o změnu výše invalidního důchodu, nýbrž v samostatném řízení. S ohledem na námitky žalobkyně týkající se nesouhlasu s posouzením zdravotního stavu žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“).
6. Při jednání soudu dne 24. 1. 2022 žalobkyně setrvala na svém procesním návrhu, žalovaná ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
7. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř.

s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Ze správního spisu plyne, že žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018, č. j. X, přiznala žalobkyni ode dne 29. 3. 2018 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle lékařského posudku ze dne 30. 7. 2018 poklesla její pracovní schopnost v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 40 %.
9. Žalobkyně podala dne 8. 7. 2020 žádost o změnu výše invalidního důchodu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020, č. j. X, žalobkyni odňala invalidní důchod od 8. 11. 2020, neboť podle posudku ze dne 10. 9. 2020 poklesla pracovní schopnost žalobkyně pouze o 30 %. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky.
10. Zdravotní stav žalobkyně byl posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 6. 1. 2021 v nepřítomnosti žalobkyně. Podle tohoto posudku žalobkyně nebyla invalidní, neboť pokles její pracovní schopnosti od 10. 9. 2020 činil pouze 30 %. Hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byl bolestivý syndrom páteře se středně těžkým funkčním postižením dle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila posudková lékařka žalované na dolní hranici rozpětí při zohlednění profese, kterou byla žalobkyně schopna vykonávat dlouhodobě v plném úvazku, resp. nadúvazku. Konstatovala, že funkční postižení v neurologickém nálezu bylo na úrovni lehké až středně těžké poruchy, nejednalo se o poruchu hybnosti končetin ani výrazné svalové atrofie.
11. Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. X, rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020, č. j. X, změnila tak, že žádost o změnu výše invalidního důchodu zamítla, neboť v řízení zahájeném na základě žádosti o změnu výše invalidního důchodu nelze invalidní důchod odejmout. O odnětí bude možné rozhodnout následně samostatným rozhodnutím vydaným v řízení zahájeném z moci úřední. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2021.
12. Žalovaná na základě posouzení zdravotního stavu ze dne 6. 1. 2021 prvostupňovým rozhodnutím ode dne 8. 11. 2020 odňala žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.
13. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých zdůraznila, že v profesním dotazníku nepřesně uvedla úvazek 50 hodin týdně, neboť jako osoba samostatně výdělečně činná s provozovnou běžně u jiných orgánů uvádí dobu, po kterou se zdržuje na pracovišti. S ohledem na svůj zdravotní stav však pracuje asi 20 hodin týdně, více by jako kadeřnice pro bolest nezvládla. Poukázala na to, že musí dodržovat režim vertebropata, tj. klidový režim, odpočinek a omezení statické zátěže. Uvedla, že dle lékařských zpráv se její zdravotní stav zhoršuje. Je ochotna respektovat nepřiznání druhého stupně invalidity, avšak s odnětím invalidního důchodu nesouhlasí.
14. V námitkovém řízení byl zdravotní stav žalobkyně posouzen dne 9. 4. 2021 rovněž v její nepřítomnosti posudkovou lékařkou žalované. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudková lékařka žalované určila chronický bolestivý páteřní syndrom na degenerativním podkladě, který posoudila jako středně těžké funkční postižení podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhlášce

o posuzování invalidity. Uvedla, že žalobkyně prodělala v roce 2009 operaci krční páteře, nyní jsou akcentovány potíže LS páteře, kde je protruze disku 6 mm, avšak bez útlaku kořenů. Žalobkyně má recidivující iritační LS projevy a opakované blokády SI kloubů, středně těžký nález na EMG vyšetření a dle objektivních neurologických nálezů je přítomno změněné cití v dermatomu L5/S1. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na dolní hranici rozmezí, tj. 30 %, neboť nebyl přítomen motorický deficit, parézy, svalové atrofie, porucha stoje a chůze ani porucha sfinkterů.

15. Žalovaná na podkladě naposledy uvedeného posudku napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
16. Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.
17. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
18. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
19. Podle § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje.
20. Soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že byla zkrácena na právu na spravedlivý proces, když o odnětí invalidního důchodu bylo rozhodnuto v řízení o její žádosti o změnu výše invalidního důchodu. O odnětí invalidního důchodu nebylo rozhodnuto v řízení zahájeném na základě žádosti žalobkyně, ale v samostatném řízení vedeném z moci úřední. Řízení o žádosti žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu bylo pravomocně skončeno rozhodnutím žalované ze dne 1. 2. 2021, jímž žalovaná změnila své předchozí rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020 a žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu zamítla. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno a nabylo právní moci dne 5. 2. 2021. Nadto soud připomíná, že probíhající řízení o žádosti, jehož předmětem je změna výše invalidního důchodu, není podle § 81 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. překážkou pro to, aby žalovaná z moci úřední zahájila řízení o odnětí invalidního důchodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012-31, č. 2815/2013 Sb. NSS).
21. V řízení ve věcech důchodového pojištění se zahájení řízení z moci úřední účastníkům zpravidla neoznamuje (§ 85a odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 582/1991 Sb.). Ustanovení § 85a tedy vylučuje aplikaci správního řádu při oznamování zahájení řízení z moci úřední (viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011-74). V okamžiku, kdy žalovaná zjistila, že žalobkyně podle lékařského posudku ze dne 6. 1. 2021 již není invalidní, byla oprávněna rozhodnout o odnětí invalidního důchodu, aniž by předtím žalobkyni formálně oznámila zahájení řízení. Žalobkyně byla navíc již v daném okamžiku obeznámena s tím, že na základě předchozích posouzení zdravotního stavu není žalovanou považována za invalidní. Současně je třeba

připomenout, že prvostupňové řízení a řízení o námitkách tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalobkyně měla možnost uplatnit své výhrady proti rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu v rámci námitek proti prvostupňovému rozhodnutí, čehož využila. Námitka žalobkyně, že o odnětí invalidního důchodu nebylo rozhodnuto v samostatném řízení, v jehož rámci by se mohla bránit, tedy není důvodná.

22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se nedostatku odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud předně připomíná, že stručnost odůvodnění sama o sobě nemusí znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67). Ačkoli odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je velmi strohé, bylo z něj zřejmé, jakou právní úvahou byla žalovaná vedena, a byl v něm specifikován posudek, na jehož základě dospěla k závěru o míře poklesu pracovní schopnosti. Judikatura správních soudů ve věcech důchodového pojištění v případě rozhodnutí v prvním stupni (oproti rozhodnutí o námitkách) slevuje z požadavků kladených na obsah odůvodnění správních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 8/2012-28). I kdyby však bylo prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nejde o vadu, která by sama o sobě způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž nemůže dle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit k novému projednání, ale je povinna případný nedostatek napravit v řízení o námitkách. Žalobkyně v žalobě nenamítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ale především nedostatečné a nesprávné posouzení svého zdravotního stavu. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Takovou vadu, která by bránila věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, soud neshledal.
23. Zbylé námitky uplatněné žalobkyní spočívají ve zpochybnění závěrů lékařů posudkové služby. Nárok na invalidní důchod je podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je závislé na odborném lékařském posouzení. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou, a soud si tedy o ní nemůže učinit úsudek sám a zdravotní stav samostatně nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise jako orgány MPSV. Tento posudek soud hodnotí podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a musí posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52). Z posudku musí být zřejmé, že

zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti posudková komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

25. Soud při posouzení věci vycházel z posudku posudkové komise MPSV (dále jen „posudková komise“) ze dne 16. 12. 2021, který si dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. vyžádal za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně.
26. Posudková komise vycházela ze spisové dokumentace, nově doložených lékařských zpráv (MUDr. L. H. ze dne 25. 5. 2021, ze dne 1. 9. 2021 a ze dne 10. 12. 2021 z neurologické ambulance, MUDr. J. ze dne 9. 6. 2021 z neurologie Nemocnice Na Homolce, MUDr. J. ze dne 23. 10. 2021 z ortopedie, MUDr. M. ze dne 27. 8. 2021 z neurologie Fakultní nemocnice Bulovka a MUDr. S. ze dne 10. 6. 2021 z Institutu neuropsychiatrické péče) a z vlastního vyšetření žalobkyně odbornou lékařkou z oboru neurologie. V posudku jsou podrobně popsány posudkově významné lékařské nálezy, zejména zprávy MUDr. L. H. ze dne 30. 3. 2021 a ze dne 10. 12. 2021, zpráva MUDr. J. ze dne 9. 6. 2021 a zpráva MUDr. S. ze dne 10. 6. 2021, jakož i výsledky vyšetření žalobkyně při jednání komise, na jehož základě odborná lékařka v oboru neurologie konstatovala středně těžké funkční postižení několika úseků páteře s výraznou poruchou dynamiky v oblastech dolní hrudní a bederní a křížové páteře a s prakticky trvalou iritací kořene S1 s funkčním převážně zánikovým kořenovým syndromem. Posudková komise v posudku uvedla, že v době rozhodné pro posouzení od 10. 9. 2020 do data vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně v péči specialistů pro chronický vertebrogenní syndrom páteře s maximem v bederní oblasti. Žalobkyně trpěla bolestmi bederní páteře s propagací do levé dolní končetiny, do hýždě, do kyčle, po zevní a zadní straně stehna, zadní straně lýtky, laterální straně nohy. Byla trvale odkázána na analgetickou medikaci. V objektivním nálezu bylo dokumentováno vadné držení těla, aplanace bederní lordózy, svalová dysbalance, iritačně zánikový syndrom L5, iritační syndrom S1, sfinkterové obtíže, titanový implantát v oblasti C5-6, cervikobrachiální syndrom bilaterálně, idiopatická skolióza a Tarlovova cysta S2 obturující páteřní kanál. Operační řešení nebylo doporučeno vzhledem k multisegmentálnímu postižení. Na zobrazovacích i funkčních vyšetřeních (MNR a EMG) byla doložena progresse nálezu. Posudková komise dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je chronický vertebrogenní algický syndrom celé páteře, radikulární iritačně zánikový syndrom L5 a S1 s bolestí a disestesiemi v dermatomu L5 a

S1, hyporeflexií L5/S1 a oslabení dorsální flexe nohy a palce, při dorsolaterální protruzi disku L5/S1 s prokázanou neurogenní lézí na EMG. Posudková komise shodně jako předchozí posudky podřadila zdravotní postižení, které bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, pod kapitolu XIII, oddíl E, položku 1, písm. c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity jako středně těžké funkční postižení (závažné postižení jednoho nebo více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu, se závažným snížením celkové výkonnosti). S ohledem na doložený neurologický nález a se zohledněním schopnosti žalobkyně využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti a na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na 35 %. Podle posudkové komise žalobkyně byla schopna práce s omezením dlouhého stání a asymetrického zatížení v celkově šetrném režimu. Vzhledem k trvalému charakteru onemocnění stanovila posudková komise platnost posudku trvale.

27. Soud považuje za přesvědčivý závěr posudkové komise, že žalobkyně byla též v období od 10. 9. 2020 invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť míra poklesu její pracovní schopnosti činila nejméně 35 %. Posudková komise při vypracování posudku vycházela ze vší dostupné zdravotní dokumentace a oproti předchozím posudkům posudkových lékařů též z vlastního vyšetření při jednání komise odborným lékařem z oboru neurologie. Posudková komise dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinu podřadila na základě výše popsanych zjištění ohledně charakteru zdravotního postižení a jeho dopadů pod kapitolu XIII, oddíl E, položka 1, písm. c) přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, u níž je míra poklesu pracovní schopnosti stanovena v rozmezí 30 až 40 %. Podřazení pod příslušnou položku je v posudku náležitě odůvodněno a jeví se logicky odpovídající popisu zdravotního postižení žalobkyně v lékařských zprávách, jejichž obsah je v posudku shrnut. Posudková komise zohlednila rozsah funkčního postižení páteře a omezení pohyblivosti (chronický VAS celé páteře, středně těžké funkčním postižením několika úseků s výraznou poruchou dynamiky v oblasti dolní Th a LS), jeho průběh (progrese nálezu dle zobrazovacích i funkčních vyšetření), neurologickou symptomatologii (radikulární iritačně zánikový syndrom L5 a S1, hyporeflexii, oslabení dorsální flexe nohy a palce) i nález EMG (prokázané neurogenní léze) a vzala v úvahu namítané bolesti páteře, jakož i nutnost celkově šetrného režimu s omezením dlouhého stání a asymetrického zatížení. Odůvodnila, že zejména s ohledem na neurologický nález je na místě stanovit míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně uprostřed rozmezí stanoveného pro příslušnou položku, tj. ve výši 35 %, a nikoli na dolní hranici. Lze poznamenat, že bylo vhodné při určení míry poklesu pracovní schopnosti v rámci dané položky podrobněji odůvodnit zohlednění profese s přihlédnutím k námitkám žalobkyně uplatněným ve správním řízení, nicméně tato skutečnost nemohla mít vliv na závěr o tom, že pokles pracovní schopnosti dosáhl (nejméně) 35 %, a žalobkyně tedy byla nadále invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. To koresponduje s tím, že dle posudku u žalobkyně nedošlo ke zlepšení či stabilizaci zdravotního postižení, ale naopak jeho progresi. Účastníci nevznesli proti posudku posudkové komise žádné výhrady a nenavrhli doplnění dokazování. Soud v této souvislosti připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno zásadou projednací, nikoliv vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 46/2013-28, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014-23), tzn., že skutkový stav je

zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených, přičemž platí, že každý z účastníků prokazuje ty skutečnosti, ze kterých vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky.

28. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně byla v rozhodném období invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu poklesla nejméně o 35 %. Žalovaná vycházela při svém rozhodování z nesprávně zjištěného skutkového stavu, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činila pouhých 30 %, a napadené rozhodnutí je tedy nezákonné.
29. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Právním názorem soudu je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná zahrne mezi podklady pro nové rozhodnutí též posudek posudkové komise ze dne 16. 12. 2021 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a náležela by jí tedy náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, dle obsahu spisu jí však podstatné náklady řízení nevznikly a práva na náhradu nákladů řízení se vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. ledna 2022

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně